

SECADEROS

Rocío Mesa, 2022

1118

ESTREA EN NUMAX: 05.06.2023 | V.O. | +16 | 98 min

Unha pequena vila rural é o paraíso dunha nena de cidade e a gaiola dunha adolescente local. Dúas historias paralelas que transcorren entre secadoiros de tabaco ao longo dun verán tinguido de realismo máxico.

«Opera prima prometedora que apunta a futuras maravillas.»

Carlos Loureda, FOTOGRAMAS

Entrevista con Rocío Mesa: «Hai unha sororidade increíble entre nós»

Por Alfonso Rivera

O teu filme comparte temática con outros dous títulos recentes, *Alcarràs* (Carla Simón, 2022) e *El agua* (Elena López Riera, 2022). Non vin esta última, pero díxéronme que se parece moito á miña: adoro a Elena López Riera, aínda que non nos coñecemos en persoa, pero seguímonos moito. Esa conexión da que falas paréceme das cousas máis fermosas que lle pode pasar a unha xeración de creadoras. Resulta que as tres directoras rodamos o mesmo verán e ao mesmo tempo; ningunha das tres lera o guión das outras e, porén, unha en Cataluña, outra en Levante e outra en Andalucía fixemos filmes parecidos. Iso significa que estamos nun momento no que ás mulleres se nos deu voz e estaba claro que, dentro do feminino, había uns universos comúns que queríamos rodar, aínda que cada unha ten o seu propio selo autoral. Ademais, entre nós queremos e apoiámonos: cando Carla Simón gañou na Berlinale souben o que senten os fanáticos do fútbol cando a súa selección gaña a copa do mundo, porque chorei. E o mesmo cando Elena estivo en Cannes. Hai unha sororidade increíble entre nós. Síntome agradecida de que me metan nese grupo.

Teñen algo de ti mesma as protagonistas de *Secaderos*, a nena representa a túa infancia e a moza a túa adolescencia? Aínda que non é un filme autobiográfico, si nace de sentimentos que vivín: fun esa nena salvaxe e silvestre descubrindo dunha forma tímida a natureza, visitando a vila de meus avós, e esa adolescente que ao chegar a esa idade non lle interesa nada e non é capaz de ver esa beleza que tiñas ante os teus ollos porque había outras preguntas que che roldan a cabeza. E nesa secuencia lisérxica, que eu rodo en súper 8, ela volve ver a beleza do natural. Saíu esta historia rural psicodélica que é o que son eu: unha rapaza de vila que vive en California e lle gusta o rock and roll.

***Secaderos* posúe un ton onírico que lembra a *El espíritu de la colmena* (Víctor Erice, 1973), con crianzas vendo un mundo máxico que non perciben os adultos...** É que a nena era eu: cando vivía en La Vega de Granada e vía os enormes secadoiros de tabaco, de chopo ou ladrillo, estaba no meu imaxinario que alí vivían criaturas máxicas. De maior vin os secadoiros dunha maneira política: son pantasma arquitectónicas que nos lembran que nesa paisaxe houbo unha cultura e industria, fagocitada por unha expansión inmobiliaria que está comendo un terreo agrario que debería ser intocable. Que esteamos estragando terreos que nos dan de comer e teñamos que traer a comida de América do Sur en contedores, acabando co planeta, é moi forte. Esa visión política tamén xurdiu a criatura do filme: porque hai tamén unha forza colectiva do pobo obreiro, unha memoria histórica que para min se converte en criatura máxica, como na relixión do xintoísmo unha enerxía colectiva crea seres.

En que te baseaches á hora de escoller os actores naturais? O máis importante é encontrar persoas que teñan capacidade de imaxinar, esquecendo o que hai ao redor. Ademais, que se parezan aos personaxes que escribiches. E que sexan agricultores con esa linguaxe corporal, como sucede coa nai da adolescente, que leva colgando tabaco desde que era nena. Para atopar esas persoas hai que ver miles delas e para iso necesitase tempo e, sobre todo, orzamento: Carla Simón lembrou en cada entrevista que fixo *Alcarràs* porque era coprodución e tivo orzamento. Non nos pidades facer maxia, porque as milagres non existen.

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Alcarràs,
Carla Simón.
Avalon [DVD]

El quicio,
Elisa Victoria.
Ediciones B, 2021

Panza de burro,
Andrea Abreu.
Barrett, 2020